

Sygn. akt VI GC 265/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym

przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska

protokolant st. sekr. sąd. Bożena Gościńska

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko L. W., (...) S.A. w W. i Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych L. W., (...) S.A. w W. i Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. S. kwotę 120.000,00 zł (sto dwadzieścia tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od następujących kwot i dat:

- 20.000,00 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) od dnia 19 listopada 2013 r.

- 100.000,00 zł (sto tysięcy złotych) od dnia 25 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty

z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 4.009,51 zł (cztery tysiące dziewięć złotych pięćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu z zastrzeżeniem, że zapłata kosztów przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych,

4. nakazuje pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty o rozszerzonego powództwa z zastrzeżeniem, że zapłata kosztów sądowych przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych.

Sygn. akt VI GC 265/15

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. z (...)

T., dnia 23.11.2016 r.

Sygn. akt VI GC 265/15

UZASADNIENIE

Powódka M. S. pozwem z dnia 15 sierpnia 2013 r., złożonym w Sądzie Rejonowym we Włocławku, dochodziła przeciwko pozwanym L. W. (ad.1), (...) S.A. w W. (ad. 2) oraz Towarzystwu (...) S.A. w W. (ad. 3), zapłaty kwoty 20.000,00 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem naprawienia szkody wynikłej z nienależytego wykonania przez pozwanego L. W. umowy zlecenia i umowy o zastępstwo procesowe.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w marcu 2012 r. zwróciła się do pozwanego L. W. o dokonanie prawnej oceny skuteczności dochodzenia na drodze sądowej roszczenia o zapłatę przeciwko Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. Dodała również, iż przekazała pozwanemu L. W. wszystkie dokumenty związane z tamtą sprawą, a pozwany przyjął pełnomocnictwo do reprezentowania powódki oraz kwotę 9.000,00 zł, z przeznaczeniem na pokrycie opłaty sądowej od pozwu. Ponadto, powódka wyjaśniła, że roszczenie, które miało być dochodzone przed sądem przeciwko Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. opierało się na przepisie art. 676 k.c. i dotyczyło żądania zapłaty równowartości ulepszeń lokalu użytkowego stanowiącego przedmiot umowy najmu zawartej w dniu 31 października 2008 r. pomiędzy powódką a P.H. (...) sp. z o.o. Przedmiotowa umowa została rozwiązana z dniem 31 sierpnia 2011 r., natomiast wydanie lokalu wynajmującemu nastąpiło w dniu 8 września 2011 r. Powódka podkreśliła także, iż do dnia 12 marca 2013 r. pozwany L. W. nie złożył we właściwym sądzie pozwu. W tym dniu powódka sporządziła pismo wzywające pozwanego do wyjaśnienia przyczyn niewykonania ciężącego na nim obowiązku. Pismem z dnia 22 marca 2013 r. pozwany poinformował, że zaistniała sytuacja obciąża go, a jej przyczyną był nawał pracy i niewłaściwa ocena terminu przedawnienia roszczenia powódki. Pozwany L. W. wskazał zarazem, że posiada ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. oraz (...) S.A. W dalszej części uzasadnienia pozwu powódka podniosła, że przyjęcie pełnomocnictwa procesowego przez pozwanego L. W. potwierdzało zawarcie między nim a powódką umowy zlecenia zastępstwa procesowego w sprawie o zapłatę przeciwko P.H. (...) sp. z o.o., poprzedzone udzieleniem mu zlecenia wydania opinii prawnej w oparciu o przekazaną dokumentację. Przyjmując pełnomocnictwo, pozwany potwierdził wydaną opinię i zobowiązał się do prowadzenia sprawy przed sądem. Według opinii prawnej wydanej przez pozwanego, roszczenie powódki nadawało się do dochodzenia przed sądem, a wynik procesu miał być dla niej korzystny. W ocenie powódki, spełnione zatem zostały przesłanki odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 471 w zw. z art. 361 k.c. Powódka dodała także, iż pozwany L. W. jako radca prawny podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w okresie ubezpieczenia przy wykonywaniu czynności zawodowych polegających m.in. na udzielaniu porad prawnych, wydawaniu opinii prawnych oraz występowaniu przed sądem. Odpowiedzialność sprawcy szkody i ubezpieczycieli jest odpowiedzialnością in solidum, której istota polega na tym, że dłużnicy z różnych tytułów prawnych zobowiązani są do spełnienia na rzecz tego samego wierzyciela identycznego świadczenia, z tym skutkiem, że spełnienie świadczenia przez jednego z nich zwalnia pozostałych.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanym – (...) Spółki Akcyjnej w W. oraz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanym kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwani ad. 2 i ad. 3 przyznali, że pozwany ad. 1 jest objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w następstwie działania lub zaniechania, podczas wykonywania czynności radcy prawnego, o których mowa w art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Przyznali także, że podstawę ochrony ubezpieczeniowej przysługującej pozwanemu ad. 1 stanowi Umowa Generalna zawarta w dniu 8 października 2010 r. pomiędzy pozwanym (...) S.A., (...) S.A. w W., (...) S.A. w W. oraz Krajową Izbą Radców Prawnych w W.. Wyjaśnili ponadto, że pozwany ad. 3 jest następcą prawnym (...) Asekuracja TU. W ramach powołanej wyżej Umowy Generalnej pozwani ubezpieczyciele działają w koasekuracji, przy czym koasekuratorem prowadzącym jest pozwany (...) S.A. Pozwani ad. 2 i ad. 3 wskazali także, iż w toku postępowania własnego pozwany (...) S.A. doszedł do przekonania, że powódka nie wykazała, by w ustalonym stanie faktycznym zachodziły podstawy do przypisania pozwanemu radcy prawnemu odpowiedzialności odszkodowawczej. Zanegowali w szczególności, jakoby pozwany ad.1 w swoim piśmie z dnia 22 marca 2013 r. uznał roszczenie powódki. Według pozwanym ad. 2 i ad. 3 powódka nie udowodniła, by wskutek zaniechania złożenia przez pozwanego ad. 1 pozwu przeciwko P.H. (...) sp. z o.o. poniosła szkodę w wysokości dochodzonej pozwem, czy też w wysokości wynikającej z załączonego do pozwu

kosztorysu. Zarzucili oni, że powódka nie przedstawiła żadnych dokumentów potwierdzających wysokość szkody. W związku z tym, pozwani ad. 2 i ad. 3 zakwestionowali powództwo tak co do zasady, jak i co do wysokości wskazując, iż powódka nie udowodniła, a nawet nie uprawdopodobniła szkody, która miałaby pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym z zaniechaniem wniesienia pozwu przez pozwanego ad. 1. Z tego natomiast względu, że w sprawie niniejszej nie zachodzi żadna z przesłanek ustawowych odpowiedzialności cywilnej pozwanego radcy prawnego, zdaniem pozwanych ad. 2 i ad. 3 nie ma również podstaw do przyjęcia odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanych zakładów ubezpieczeń w stosunku do powódki. To na powódce spoczywa ciężar wykazania, że gdyby nie uchybienia pozwanego ad. 1, jako przyjmującego zlecenie, uzyskałaby ona korzystne dla siebie rozstrzygnięcie sądu, co dopiero mogłoby przesądzić o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanego ad. 1, a szkodą.

W odpowiedzi na pozew pozwany L. W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany ad. 1 zarzucił, że jeszcze w 2011 roku przygotował pismo w imieniu powódki skierowane do aktualnego właściciela budynku, w którym powódka wynajmowała lokal, A. R., celem dokonania wyboru w myśl art. 676 k.c. co do sposobu rozliczenia wykonanych przez powódkę prac adaptacyjnych. Według pozwanego, A. R. po kilku miesiącach oświadczył, że nie jest zainteresowany przejęciem poniesionych przez powódkę nakładów i domagał się przywrócenia stanu poprzedniego. Pozwany ad. 1 zaprzeczył również, jakoby wydał powódce opinię prawną, wg której wynik procesu będzie dla niej pozytywny. Podał, iż nigdy nie rozmawiał z powódką na temat ewentualnych szans procesowych i tym samym nie miał możliwości zapewnienia powódki o sukcesie w sprawie o zwrot nakładów. Oświadczył jednocześnie, że na temat ewentualnych szans procesowych w powyższej sprawie rozmawiał tylko z panem T. P. (zięciem powódki) i wyjaśnił mu, że z uwagi na bardzo skromny materiał dowodowy dotyczący kosztów wykonania prac adaptacyjnych, które nigdy nie zostały potwierdzone co do wykonanego zakresu przez przedstawicieli hotelu (...), jak również brak jakichkolwiek faktur dokumentujących poniesione koszty, wynik sprawy o zwrot nakładów może być różny, tym bardziej, że właściciel lokalu zażądał przywrócenia stanu poprzedniego. Jak podniósł pozwany ad. 1 w dalszej części odpowiedzi na pozew, pan T. P. przekazał mu stanowisko powódki, iż w tym stanie faktycznym zaryzykuje ona wytoczenie sprawy o zwrot nakładów 180.000,00 zł oraz przekazał kwotę 9.000,00 zł na pokrycie opłaty sądowej od pozwu. Pozwany L. W. przyznał ponadto, że nie złożył w terminie rocznym stosownego powództwa, do wniesienia którego się zobowiązał, w związku z czym wskazał powódce swoją polisę ubezpieczeniową, celem ewentualnego zgłoszenia roszczeń odszkodowawczych. Zdaniem pozwanego ad. 1, w świetle posiadanych przez powódkę dowodów, roszczenie o zwrot nakładów od samego początku było sporne i wątpliwe, o czym informował pana T. P.. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu na potwierdzenie, że zawinione przez pozwanego ad.1 zaniechanie wniesienia pozwu o zwrot nakładów spowodowało szkodę dla powódki w postaci utraty możliwości odzyskania zwrotu poniesionych nakładów, ani też nie wykazała, że zwrot poniesionych nakładów faktycznie jej się należał oraz że będzie zasądzony.

W piśmie procesowym z dnia 26 maja 2014 r. powódka zakwestionowała stanowisko pozwanych, podtrzymała żądanie pozwu oraz wniosła o przeprowadzenie dowodów na okoliczności określone szczegółowo w treści pisma.

Na rozprawie w dniu 15 września 2014 r. Sąd Rejonowy we Włocławku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa na okoliczność ustalenia wartości nakładów stanowiących ulepszenie w rozumieniu przepisu art. 676 k.c. w chwili ich zwrotu wynajmującemu oraz czy przywrócenie stanu poprzedniego przed ulepszeń dokonanych przez powódkę jest racjonalne i uzasadnione ekonomicznie.

W lutym 2015 r. biegły sądowy z zakresu budownictwa i szacowania (...) sporządził pisemną opinię, zgodnie z którą wartość kosztorysowa robót wyniosła 227.968,53 zł netto, co stanowi 280.401,29 zł brutto, przy czym wartość nakładu netto po uwzględnieniu stopnia zużycia wyniosłaby 192.405,44 zł.

Żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłego.

Pismem procesowym z dnia 12 kwietnia 2015 r. powódka rozszerzyła powództwo do kwoty 120.000,00 zł.

Postanowieniem z dnia 13 maja 2015 r. Sąd Rejonowy we Włocławku stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową do rozpoznania niniejszej sprawy oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Włocławku, I Wydziałowi Cywilnemu.

Na rozprawie w dniu 18 listopada 2015 r. przed Sądem Okręgowym we Włocławku pełnomocnik powódki potwierdził, że powódka w dalszym ciągu prowadzi działalność gospodarczą, w ramach której wynajęła lokal, którego dotyczą nakłady, jak również okoliczność, że umowę z pozwanym radcą prawnym powódka zawarła również w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Na tej samej rozprawie Sąd Okręgowy we Włocławku postanowił stwierdzić swoją niewłaściwość i przekazać sprawę do Sądu Okręgowego w Toruniu – Wydziału Gospodarczego.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Toruniu na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. zawiesił postępowanie z uwagi na brak pełnomocnictwa dla r.pr. A. M. do reprezentowania powódki przed Sądem Okręgowym w Toruniu. W dniu 2 maja 2016 r. do tutejszego Sądu wpłynął wniosek r.pr. A. M. o podjęcie zawieszono postępowania wraz z załączonym pełnomocnictwem. Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Toruniu odmówił podjęcia zawieszono postępowania, ponieważ w dalszym ciągu pełnomocnictwo przedłożone przez r.pr. A. M. nie uprawniało do reprezentacji powódki przed Sądem Okręgowym w Toruniu.

W dniu 12 sierpnia 2016 r. r.pr. A. M. ponownie złożył wniosek o podjęcie zawieszono postępowania oraz uzupełnił brak formalny w postaci pełnomocnictwa procesowego. Postanowieniem z dnia 27 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Toruniu podjął postępowanie w sprawie.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 r. pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz oświadczył, że powództwo zostało rozszerzone po dokonaniu wyceny ulepszeń wykonanych przez powódkę.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 31 października 2008 r. pomiędzy powódką M. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z siedzibą we W., a Przedsiębiorstwem (...) Sp. z o.o. we W. została zawarta umowa najmu lokalu użytkowego położonego przy ul. (...) we W.. Na mocy przedmiotowej umowy wynajmujący oddał powódce w najem powyższy lokal na czas nieoznaczony, z przeznaczeniem na prowadzenie sklepu motoryzacyjnego. Czynsz najmu strony umowy ustaliły na kwotę 3.442,62 zł miesięcznie + podatek vat (22 %).

Dowód:

umowa najmu z dnia 31 października 2008 r. – k.12-14

W chwili wydania powódce przedmiot najmu znajdował się w bardzo złym stanie technicznym – wymagał kapitalnego remontu, inne też było jego przeznaczenie – był to wówczas lokal gastronomiczny.

Dowód:

zeznania świadka J. J. – k.175 (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

zeznania świadka T. P. - k.175v. (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

Stosownie do treści § 6 umowy najmu, prowadzenie przez najemcę prac adaptacyjnych wymagało każdorazowo zgody wynajmującego. W przypadku polepszenia przedmiotu najmu bez wymaganej zgody wynajmującego, wynajmującemu przysługiwało prawo do zatrzymania ulepszeń bez obowiązku zapłaty sumy odpowiadającej wartości albo do żądania przywrócenia stanu poprzedniego (§ 7 zd. drugie umowy). W przypadku ulepszenia przedmiotu najmu za zgodą wynajmującego, wynajmujący mógł wedle swojego wyboru zatrzymać ulepszenia za zapłatą sumy odpowiadającej ich wartości w chwili zwrotu przedmiotu najmu albo zażądać przywrócenia stanu poprzedniego (§ 7 zd. trzecie umowy).

Dowód:

umowa najmu z dnia 31 października 2008 r. – k.12-14

Pismem z dnia 7 listopada 2008 r. powódka M. S. wystąpiła do Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z wnioskiem o wyrażenie zgody na prowadzenie prac adaptacyjno – remontowych w lokalu stanowiącym przedmiot najmu, w zakresie których miało wchodzić: wyłożenie ścian płytą karton – gips, szpachlowanie i pomalowanie farbą emulsyjną na biało, doprowadzenie wody użytkowej do toalety wraz z montażem wodomierzy (2 szt.), zamontowanie sanitariatów (umywalk – 2 szt., sedesów – 2 szt.); doprowadzenie centralnego ogrzewania i zamontowanie nagrzewnicy (1 szt.); zamontowanie wentylacji mechanicznej oraz krutek nawiewno – wywietrznych; zamontowanie sufitu podwieszanego wraz z oprawami rastrowymi i pomalowanie na biało; wymiana okna plastikowego na nowe (1 szt.); zamontowanie drzwi wewnętrznych wraz z futrynami (8 szt.); wyłożenie powierzchni lokalu płytkami gresowymi (kolor K. krem); zamontowanie nowej balustrady przy schodach; zamontowanie drzwi wejściowych zewnętrznych (2 szt.) oraz budowa zewnętrznej klatki schodowej według projektu. Prezes zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o., J. J. zaakceptował powyższe prace adaptacyjne zgłoszone przez powódkę.

Dowód:

pismo powódki z dnia 7 listopada 2008 r. wraz z adnotacją wynajmującego – k.15

zeznania świadka J. J. – k.175 (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

Powódka na własny koszt przeprowadziła prace adaptacyjne przedmiotu najmu, określone w piśmie z dnia 7 listopada 2008 r. Bezpośrednim wykonawcą tych prac był zięć powódki, T. P.. Na zlecenie powódki inż. E. Ł. sporządziła w dniu 20 września 2011 r. inwentaryzację budowlaną, w której ujęto szczegółowy zakres prac adaptacyjnych. Wyceny prac remontowych dokonano na podstawie:

- tablic cen jednostkowych asortymentów robót budowlanych ((...)) – 332.352,00 zł,
- tablic wskaźników cenowych modernizacji i remontów obiektów kubaturowych (B.), wydanych przez Ośrodek (...) z II kwartału 2009 r. – 474.789,15 zł.

Dowód:

inwentaryzacja budowlana z dnia 20 września 2011 r. – k.18-27

zeznania świadka A. R. – k.174v. (rozprawa z dnia 15 września 2014 r.)

zeznania świadka J. J. – k.175 (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

zeznania świadka T. P. - k.175v. (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

W kwietniu 2010 r. nastąpiła zmiana właściciela budynku przy ul. (...) we W., w którym mieścił się lokal wynajmowany przez powódkę. Nowym właścicielem budynku został A. R..

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód:

zeznania świadka A. R. – k.174v. (rozprawa z dnia 15 września 2014 r.)

W dniu 30 maja 2011 r. powódka wypowiedziała umowę najmu. Okres wypowiedzenia upłynął z dniem 31 sierpnia 2011 r., natomiast wydanie lokalu wynajmującemu nastąpiło w dniu 8 września 2011 r.

Dowód:

pismo powódki z dnia 30 maja 2011 r. – k.16

pismo A. R. z dnia 31 maja 2011 r. – k.17

zeznania świadka A. R. – k.174v. (rozprawa z dnia 15 września 2014 r.)

protokół przekazania lokalu z dnia 8 września 2011 r. – k.11

Po rozwiązaniu umowy najmu i wydaniu lokalu, powódka wystąpiła do wynajmującego z roszczeniem o zwrot nakładów poczynionych przez nią na adaptację (ulepszenie) przedmiotu najmu. W odpowiedzi wynajmujący oświadczył, iż nie jest zainteresowany przedmiotowymi nakładami oraz zażądał, aby powódka przywróciła lokal do stanu poprzedniego, co jednak nie nastąpiło. Nakłady pozostały w lokalu, który w 2013 r. został wynajęty innemu najemcy. Od tamtego czasu właściciel lokalu, A. R. nie wzywał powódki do przywrócenia stanu poprzedniego.

Dowód:

zeznania świadka A. R. – k.174v. (rozprawa z dnia 15 września 2014 r.)

zeznania świadka T. P. - k.175v. (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

zeznania świadka J. J. – k.175 (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

Z nakładów dokonanych przez powódkę pozostały: sufit podwieszany, podłogi (gres), okno, drzwi zewnętrzne, balustrada przy schodach, instalacja wodociągowa, instalacja kanalizacyjna, instalacja elektryczna oraz nagrzewnica ciepła wraz z wyposażeniem. Płyta kartonowo - gipsowa położona na ścianach została zerwana, oczyszczona, odgrzybiona i położona ponownie. Zmieniona została kanalizacja, wymieniono lampy, elektronikę. W klatce schodowej zewnętrznej wykonanej przez powódkę zmieniono i naprawiono ścianę. Jedna z dwóch łazienek została całkowicie rozebrana, drugą łazienkę zmodyfikowano. Zmieniono także ścianę od recepcji po lewej stronie.

Dowód:

protokół przekazania lokalu z dnia 8 września 2011 r. – k.11

zeznania świadka A. R. – k.174v. (rozprawa z dnia 15 września 2014 r.)

Wartość kosztorysowa robót adaptacyjnych wykonanych przez powódkę wyniosła 227.968,53 zł netto, tj. 280.401,29 zł brutto. Po uwzględnieniu stopnia zużycia nakładów wartość ta została oszacowana na kwotę 192.405,44 zł.

Dowód:

opinia biegłego sądowego M. B. z lutego 2015 r. – k.186-193

Pomimo wezwania, koszty z tytułu nakładów poczynionych na przedmiot najmu nie zostały powódce zwrócone.

Okoliczność bezsporna.

Po wydaniu lokalu wynajmującemu, zięć powódki T. P. skontaktował się w jej imieniu z radcą prawnym L. W. w celu oceny skuteczności dochodzenia na drodze sądowej roszczenia o zapłatę przeciwko wynajmującemu. Pozwany ad. 1 poinformował T. P., że powódka ma prawo żądać zwrotu poniesionych nakładów, przyjął pełnomocnictwo procesowe udzielone mu przez powódkę do reprezentowania jej w sprawie przeciwko A. R. o zwrot nakładów, oraz pobrał od T. P. kwotę 9.000,00 zł na koszty sądowe. Pozwanemu L. W. zostały również przekazane dokumenty, jakimi w tamtym czasie dysponowała powódka, niezbędne do dochodzenia roszczenia na drodze sądowej, w tym kosztorys zawierający wycenę poczynionych nakładów.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód:

zeznania świadka T. P. - k.175v. (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

Pozwany L. W., pomimo przyjęcia zlecenia na świadczenie pomocy prawnej, nie złożył w imieniu powódki w ustawowym terminie pozwu o zwrot nakładów na przedmiot najmu, doprowadzając tym samym do upływu terminu przedawnienia roszczenia. Przewidziany w art. 677 k.c. roczny termin przedawnienia roszczenia o zwrot nakładów, liczony od daty wydania lokalu wynajmującemu upłynął bowiem z dniem 8 września 2012 r.

Okoliczność bezsporna.

O fakcie niezłożenia pozwu w terminie oraz o przedawnieniu roszczenia zięć pozwanej T. P. dowiedział się od osoby trzeciej. Po powzięciu tej wiadomości, T. P. spotkał się z pozwanym L. W., który przyznał, że roszczenie jest przedawnione oraz że ponosi winę za niedopełnienie swojego obowiązku. Pozwany ad. 1 zwrócił T. P. kwotę 9.000,00 zł i przedstawił numer swojej polisy ubezpieczeniowej.

Dowód:

zeznania świadka T. P. - k.175v. (rozprawa z dnia 15 września 2014r.)

Pismem z dnia 12 marca 2013 r. powódka zwróciła się do pozwanego ad. 1 o wyjaśnienie przyczyn nie złożenia w sądzie pozwu w sprawie przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno – Handlowemu (...) A. R. o zwrot nakładów na lokal przy ul. (...) we W.. W odpowiedzi, pismem z dnia 22 marca 2013 r. pozwany ad. 1 oświadczył, iż ponosi odpowiedzialność za niezłożenie pozwu, a zaistniała sytuacja została spowodowana nawałem pracy oraz niewłaściwą oceną z jego strony terminu dochodzenia tego rodzaju roszczeń. Pozwany L. W. poinformował jednocześnie, że posiada ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. i (...) S.A. oraz wskazał numery polis ubezpieczeniowych.

Dowód:

pismo powódki z dnia 12 marca 2013 r. – k.10

pismo pozwanego ad.1 z dnia 22 marca 2013 r. – k.9

Pozwany L. W. posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w następstwie działania lub zaniechania podczas wykonywania czynności radcy prawnego, co potwierdzały polisy nr (...)(...) Podstawę ochrony ubezpieczeniowej przysługującej pozwanemu ad. 1 stanowiła Umowa Generalna zawarta w dniu 8 października 2010 r. pomiędzy pozwanym (...) S.A., (...) S.A. w W., (...) S.A. w W. oraz Krajową Izbą Radców Prawnych w W.. Pozwany ad. 3 to następca prawny (...) Asekuracja TU. W ramach Umowy Generalnej z dnia 8 października 2010 r. pozwani ad. 2 i ad. 3 działali w koasekuracji, gdzie koasekuratorem prowadzącym był pozwany (...) S.A.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód:

umowa generalna z dnia 8 października 2010 – k.51-58

porozumienie o koasekuracji z dnia 15 lutego 2011 r. – k.61-66.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2013 r. powódka wezwała pozwanym ad.1 i ad. 3 do likwidacji szkody z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikającego z umowy nr (...), poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 250.000,00 zł.

Dowód:

wezwanie do likwidacji szkody z dnia 15 kwietnia 2013 r. – k.67.

W dniu 27 czerwca 2013 r. pozwany (...) S.A. w W. zajął stanowisko na piśmie, w którym poinformował powódkę o odmowie wypłaty odszkodowania. Zdaniem pozwanego brak było bowiem dokumentów wskazujących na fakt spełnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej.

Dowód:

pismo (...) SA w W. z dnia 27 czerwca 2013 r. – k.74

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o okoliczności bezsporne, dowody z dokumentów, opinię biegłego sądowego z dziedziny budownictwa i szacowania nieruchomości, a także dowody z zeznań świadków A. R., J. J. i T. P..

Za wiarygodne uznano zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez strony. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.) i w tym znaczeniu przedstawione przez strony dokumenty nie zostały skutecznie zakwestionowane. Były bowiem jasne, kompletne i czytelne.

Powódka przedłożyła do akt sprawy inwentaryzację budowlaną, sporządzoną w oparciu o dwa cenniki, w której wyceniono wartość prac ulepszających w związku z adaptacją przedmiotu najmu na kwotę 332.352,00 zł (według tablic cen jednostkowych (...)) i na kwotę 474.789,15 zł (według S.). Kosztorysy te nie mogły być potraktowane jako dowód z opinii biegłego. (...) opinie opracowane na zlecenie stron i przedłożone sądowi stanowią jedynie umotywowane stanowisko strony (wyrok SN z 09.05.2007 r., II CSK 77/07, Lex 485864). Przedmiotowy kosztorys ma charakter dokumentu prywatnego i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie (art. 245 k.p.c.). Nie stanowi zatem dowodu tego, co zostało w nim poświadczane. Sąd nie dał w całości wiary temu dokumentowi, a tylko w tym zakresie, w którym pozostaje w zgodności z opinią biegłego sądowego i pozostałymi dowodami.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków A. R., J. J. i T. P., albowiem były one rzeczowe, spójne i logiczne, a ponadto korespondowały z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności z dowodami z dokumentów.

Zeznania świadka A. R. potwierdziły przede wszystkim fakt poczynienia przez powódkę nakładów na przedmiot najmu, wystąpienia z roszczeniami o zwrot nakładów do wynajmującego, zatrzymania nakładów przez wynajmującego, zakupu przez świadka przedmiotu najmu od Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. we W., a ponadto okoliczności dotyczące nakładów pozostawionych po rozwiązaniu umowy najmu oraz zakresu zmian poczynionych w nakładach przez kolejnego najemcę.

Świadek J. J. potwierdził okoliczności dotyczące stanu technicznego oraz przeznaczenia przedmiotu najmu w chwili wydania go powódce, wyrażenia zgody przez wynajmującego na przeprowadzenie prac adaptacyjnych w lokalu, jak również fakt wykonania przez powódkę wszystkich prac ujętych w piśmie z dnia 7 listopada 2008 r.

Za pomocą zeznań świadka T. P. Sąd ustalił okoliczności dotyczące stanu technicznego przedmiotu najmu w chwili wydania go powódce, wyrażenia zgody przez wynajmującego na przeprowadzenie prac adaptacyjnych w lokalu, wykonania tych prac oraz ich zakresu, wezwania wynajmującego do zwrotu wartości nakładów i braku zapłaty na rzecz powódki z tego tytułu, zawarcia przez powódkę i pozwanego ad.1 umowy o świadczenie pomocy prawnej (zastępstwo procesowe) w sprawie o zwrot przedmiotowych nakładów, przyjęcia wynagrodzenia przez pozwanego ad. 1 i poinformowania powódki o możliwości żądania zwrotu nakładów w tej sprawie, niewykonania zobowiązania przez pozwanego ad. 1 oraz uznania przez niego swojej odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania.

Sąd w pełni podzielił opinię biegłego sądowego z dziedziny budownictwa, mgr. inż. M. B.. Opinia niniejsza została sporządzona w sposób rzetelny, szczegółowy, kompletny i logiczny, a wyciągnięte wnioski były precyzyjne i nie budziły żadnych wątpliwości. Biegły w sposób jednoznaczny stwierdził, że wartość nakładów poczynionych przez powódkę na przedmiot najmu wyniosła 227.968,53 zł netto, tj. 280.401,29 zł brutto, przy czym, po uwzględnieniu stopnia zużycia nakładów, wartość ich odpowiada kwocie 192.405,44 zł. Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 r. Sąd uznał nieobecność pozwanego L. W. za nieusprawiedliwioną i pominął dowód z przesłuchania stron, tj. powódki i pozwanego L. W., albowiem mimo prawidłowych wezwań nie stawili się na rozprawę i nie usprawiedliwili swojej nieobecności.

Przedmiot sporu sprowadzał się zasadniczo do oceny, czy pozwany ad. 1 ponosi względem powódki odpowiedzialność za niewykonanie zobowiązania wynikającego z umowy o zastępstwo procesowe, a w konsekwencji, czy powódce należy się odszkodowanie od pozwanych ad.1, ad.2 i ad. 3 za szkodę wyrządzoną wskutek nie wykonania zobowiązania przez pozwanego ad.1, a jeżeli tak, to w jakiej wysokości.

Powództwo było uzasadnione.

W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności dowody z dokumentów, tj. z pisma powódki z dnia 12 marca 2013 r. (k.10), z pisma pozwanego ad.1 z dnia 22 marca 2013 r. (k.9), z umowy najmu z dnia 31 października 2008 r. (k.12-14), z protokołu przekazania z dnia 8 września 2011 r. (k.11), z pism powódki z dnia 7 listopada 2008 r. (k.15) oraz z dnia 30 maja 2011 r. (k.16), z pisma A. R. z dnia 31 maja 2011 r. (k.17), z inwentaryzacji budowlanej z dnia 20 września 2011 r. (k.18-27), a także dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa i szacowania nieruchomości oraz z zeznań świadków J. J., A. R. i T. P., prowadzą do wniosku, że zachodzą wszelkie przesłanki odpowiedzialności cywilnej pozwanego L. W. z tytułu zawinionego niewykonania umowy o zastępstwo procesowe zawartej z powódką na podstawie przyjętego pełnomocnictwa procesowego i ustnych uzgodnień z działającym w jej imieniu T. P. (zięciem powódki).

Podstawę faktyczną roszczenia stanowiło niewykonanie obowiązków pełnomocnika procesowego, w tym wypadku niezłożenie pozwu o zapłatę z tytułu zwrotu nakładów przeciwko aktualnemu wynajmującemu A. R.. Pozwany L. W., pomimo przyjęcia na siebie zobowiązania do działania na rzecz i w interesie powódki, zobowiązania tego nie wykonał. Niewykonanie lub nienależyte wykonywanie przez radcę prawnego obowiązków procesowych stanowi naruszenie przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. – o radcach prawnych (jedn. tekst: Dz.U.2010.10.65) i może prowadzić do odpowiedzialności cywilnej. Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, odpowiedzialność adwokata i radcy prawnego za szkody wyrządzone mocodawcy (por. wyroki z dnia 2 grudnia 2004 r., V CK 297/04, niepubl., z dnia 29 listopada 2006 r., II CSK 208/06, niepubl. oraz postanowienia z dnia 26 marca 2003 r., II CZ 26/03, OSNC 2004, nr 6, poz. 95 i z dnia 26 stycznia 2007 r., V CSK 292/06, niepubl.).

Umowa o zastępstwo procesowe należy do kategorii umów o świadczenie, do których stosuje się odpowiednio, na podstawie odesłania zawartego w art. 750 k.c., przepisy o zleceniu, w zakresie nieuregulowanym przepisami dotyczącymi funkcjonowania adwokatów lub radców prawnych.

Adwokat i radca prawny odpowiadają za szkody wyrządzone mocodawcy wskutek własnych zaniedbań i błędów prowadzących do przegrania sprawy, której wynik byłby korzystny dla strony, gdyby pełnomocnik zachował należyłą staranność, ocenioną przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru ich działalności. Nie można oczywiście wykluczyć sytuacji, w której pełnomocnik procesowy dopuścił się zaniedbania noszącego znamiona czynu niedozwolonego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 19 grudnia 2012, II CSK 219/12).

Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej są, jak wynika z ogólnej zasady wyrażonej w art. 471 k.c., niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania oraz wynika z tego szkoda.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Konieczne jest także wykazanie adekwatnego związku przyczynowego – art. 361 § 1 k.c. Należy zastrzec, że w świetle art. 471 k.c. spełnienie się wskazanych przesłanek nie przesądza jeszcze o powstaniu na rzecz wierzyciela roszczenia o naprawienie szkody. Przepis ten wymaga bowiem, aby niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania było następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, przy czym, z konstrukcji powołanego przepisu

wynika, że wierzyciel zwolniony jest z obowiązku wykazania owych okoliczności, ponieważ ich istnienie objęte zostało domniemaniem prawnym. Owo domniemanie w żadnym razie nie dotyczy pozostałych przesłanek odpowiedzialności (wyr. SN z 19.12.1997 r., III CKN 531/97, niepubl.).

Rozstrzygające znaczenie dla ustalenia, jakie okoliczności obciążają dłużnika, mają przede wszystkim przepisy art. 472-474 k.c. Do okoliczności tych w pierwszej kolejności należy własne działanie lub zaniechanie dłużnika, który przy spełnieniu świadczenia nie dołożył należytej staranności. Z kolei, zgodnie z art. 474 k.c., obciąża dłużnika działanie lub zaniechanie osób, z pomocą których zobowiązanie wykonuje lub którym powierzył jego wykonanie. Przy czym, nie ulega wątpliwości, iż chodzi tu o zachowanie wskazanych osób, którym można postawić zarzut nie dołożenia należytej staranności.

Przede wszystkim nie ulega wątpliwości fakt, iż strony łączyła umowa o zastępstwo procesowe – pozwany ad. 1 przyjął pełnomocnictwo procesowe i wynagrodzenie od powódki w celu reprezentowania jej przed Sądem w sprawie przeciwko A. R. o zwrot nakładów na lokal użytkowy przy ul. (...) we Włocławku. Okoliczność ta nie była przez pozwanego ad. 1 kwestionowana, a ponadto została przez niego potwierdzona dowodem z dokumentu, tj. z pisma z dnia 22 marca 2013 r. (k.9 akt), jak również wynikała z zeznań świadka T. P. złożonych na rozprawie w dniu 15 września 2014 r. przed Sądem Rejonowym we Włocławku.

W ocenie Sądu Okręgowego oczywisty jest również fakt, iż pozwany ad. 1, pomimo przyjętego na siebie zobowiązania, nie złożył w imieniu powódki pozwu przeciwko wynajmującemu o zwrot nakładów przed upływem terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 677 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem, roszczenia wynajmującego przeciwko najemcy o naprawienie szkody z powodu uszkodzenia lub pogorszenia rzeczy, jak również roszczenia najemcy przeciwko wynajmującemu o zwrot nakładów na rzecz albo o zwrot nadpłaconego czynszu przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy. W zaistniałym stanie faktycznym lokal został wydany wynajmującemu w dniu 8 września 2011 r., a zatem roczny termin przedawnienia roszczeń najemcy o zwrot nakładów poczynionych na przedmiot najmu upłynął z dniem 8 września 2012 roku. Pozwany ad. 1 nie kwestionował zresztą uchybienia temu terminowi, ani też swojej winy w jego niedotrzymaniu. W piśmie z dnia 22 marca 2013 r. pozwany wprost przyznał, iż sytuacja ta obciąża jego i została spowodowana nawałem pracy oraz niewłaściwą oceną z jego strony terminu na dochodzenie tego rodzaju roszczeń (k.9 akt). Zdaniem Sądu Okręgowego, pozwany L. W. uznał tym samym swoją odpowiedzialność za niewykonanie zobowiązania.

W konsekwencji upływu terminu przedawnienia, powódka poniosła szkodę polegającą na braku możliwości skutecznego dochodzenia roszczenia o zwrot nakładów poczynionych na przedmiot najmu.

Wbrew twierdzeniom pozwanych ad.1, ad. 2 i ad. 3, powódka udowodniła zarówno fakt poniesienia szkody, jak i jej wysokość. Przede wszystkim, powódka przedłożyła do akt sprawy kosztorysy – inwentaryzację budowlaną, zawierającą zestawienie prac adaptacyjnych wykonanych w wynajętym lokalu. Zakres prac tam wskazanych jest zgodny z zakresem prac zaakceptowanych przez wynajmującego, a określonych w piśmie powódki z dnia 7 listopada 2008 r. (k.15). Fakt poniesienia nakładów przez powódkę został potwierdzony także za pomocą zeznań świadków A. R., J. J. i T. P., którzy na rozprawie w dniu 15 września 2014 r. przed Sądem Rejonowym we Włocławku jednoznacznie przyznali, że powódka wykonała prace wykazane w piśmie z dnia 7 listopada 2008 r. Okoliczność wykonania tychże prac, jak też ich wartość, została potwierdzona ponadto w opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa i szacowania nieruchomości, mgr inż. M. B.. Według biegłego, wartość nakładów poczynionych przez powódkę na przedmiot najmu wyniosła 227.968,53 zł netto, tj. 280.401,29 zł brutto, przy czym po uwzględnieniu stopnia zużycia nakładów, wartość ich odpowiada kwocie 192.405,44 zł.

W związku z powyższym nadmienić zarazem należy, iż zakres prac adaptacyjnych, które wiązały się z przedmiotowymi nakładami, został w całości zaakceptowany przez J. J. – prezesa zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. we Włocławku (wynajmującego). Stosownie zaś do treści § 7 umowy najmu z dnia 31 października 2008 r., w przypadku ulepszenia przedmiotu najmu za zgodą wynajmującego, wynajmujący może wedle swojego wyboru zatrzymać ulepszenia za zapłatą sumy odpowiadającej ich wartości w chwili zwrotu przedmiotu najmu albo zażądać przywrócenia stanu

poprzedniego. Z okoliczności sprawy, w szczególności z treści zeznań A. R. wynika natomiast, że wynajmujący zatrzymał ulepszenia dokonane przez powódkę bez zapłaty ich wartości – w 2013 r. wynajął bowiem przedmiotowy lokal innemu najemcy, a zasadnicza część nakładów pozostała nadal w tymże lokalu.

Należało odpowiedzieć na pytanie, jakie skutki prawne wywołały zaniechania pozwanego ad. 1 jako pełnomocnika powódki. Same zaniechania należą do sfery faktów, natomiast ocena, czy i jakie wywołały one następstwa w stosunkach prawnych łączących strony, podlega rozstrzygnięciu sądu. Na pozwanym spoczywał prawny obowiązek podjęcia określonego działania wobec przyjęcia pełnomocnictwa procesowego od powódki, tj. złożenie pozwu o zapłatę przeciwko aktualnemu wynajmującemu A. R..

W rezultacie poniesienia przez powódkę nakładów na przedmiot najmu i braku możliwości ich skutecznego dochodzenia na drodze sądowej wobec upływu terminu przedawnienia, w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega najmniejszej wątpliwości fakt, iż powódka poniosła szkodę w wysokości odpowiadającej wartości tych nakładów, określonej w opinii biegłego sądowego na kwotę 192.405,44 zł (po uwzględnieniu stopnia ich zużycia). Ponadto, pomiędzy szkodą powódki a zawinionym niewykonaniem zobowiązania przez pozwanego ad. 1 zachodzi adekwatny związek przyczynowy, albowiem gdyby pozwany ad. 1 złożył w sądzie pozew o zwrot nakładów przed upływem terminu przedawnienia, to powódka z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością uzyskałaby korzystne dla siebie rozstrzygnięcie sądu, a tym samym nie poniosłaby szkody. Wbrew zarzutom pozwanego ad. 1, powódka dysponowała bowiem dokumentami wystarczającymi do wykazania zasadności swych roszczeń o zwrot nakładów. Przede wszystkim, powódka była w posiadaniu kosztorysu nakładów – inwentaryzacji budowlanej określającej ich wartość. Dokument ten powódka przekazała pozwanemu ad. 1 w celu sporządzenia pozwu. Co więcej, w obowiązku pozwanego ad. 1 leżało zawnioskowanie w pozwie innych jeszcze dowodów, jak chociażby zeznań świadków oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa i wyceny nieruchomości, za pomocą których to środków dowodowych powódka mogła w sposób niewątpliwy wykazać zarówno fakt poniesienia nakładów, jak też ich wysokość, co zresztą skutecznie uczyniła w postępowaniu w niniejszej sprawie. Zaniechanie złożenia pozwu przez pozwanego ad.1 przed upływem terminu przedawnienia skutkowało natomiast utratą przez powódkę realnych szans na uzyskanie wyroku zasądzającego wartość poniesionych nakładów.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż niezłożenie pozwu o zwrot nakładów świadczy jednoznacznie o niewykonaniu umowy o zastępstwo procesowe przez pozwanego ad. 1. Pozwany L. W. jest profesjonalistą wykonującym zawód radcy prawnego. Powinien zatem wykonać zobowiązanie nie tylko z należytą starannością, lecz stosownie do treści art. 355 § 2 k.c., ze starannością uwzględniającą zawodowy charakter wykonywanej przez siebie działalności gospodarczej. Jak stanowi bowiem powołany przepis, należytą staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Jest to zatem miernik tzw. szczególnej staranności, do jakiej zobowiązany jest dłużnik fachowo trudniący się działalnością określonego rodzaju. W okolicznościach niniejszej sprawy niewątpliwie zabrakło tego rodzaju staranności po stronie pozwanego L. W..

Jak wskazano wyżej, fakt niewykonania zobowiązania został wykazany przez powódkę. Pozwany ad.1 nie wniósł bowiem ze swojej winy pozwu o zwrot nakładów na rzecz powódki, co doprowadziło do upływu terminu przedawnienia roszczenia, a w konsekwencji do utraty przez powódkę realnych szans na korzystne rozstrzygnięcie sądu i odzyskanie poczynionych nakładów.

Przedmiot sporu sprowadzał się też do wysokości żadanego odszkodowania, tj. czy powódka słusznie domagała się naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 120.000,00 zł, stanowiącej wartość nakładów poczynionych na lokal użytkowy przy ul. (...) we W..

Podstawą prawną żądań powódki jest art. 750 k.c. w zw. z art. 471 k.c.

Pozwany powinien wykonać należycie swoje obowiązki wynikające z umowy o zastępstwo procesowe, a powódka zobowiązana była do zapłaty umówionego wynagrodzenia, co też uczyniła. Ponadto, powódka, jak już wskazano powyżej, za pośrednictwem swojego zięcia T. P. dostarczyła pozwanemu ad. 1 dokumenty niezbędne do wykazania

zasadności roszczenia, w szczególności kosztorys – inwentaryzację budowlaną, zawierającą określenie wartości robót adaptacyjnych w przedmiocie najmu.

W świetle okoliczności przedmiotowej sprawy roszczenie powódki o zwrot nakładów na lokal było zatem uzasadnione.

Reasumując, powódce, zgodnie z przepisem art. 766 k.c., jak i z § 7 umowy najmu z dnia 31 października 2008 r. należałby się zwrot nakładów poczynionych na przedmiot najmu w wysokości 192.405,44 zł (uwzględniającej stopień ich zużycia). Wynajmujący zatrzymał bowiem nakłady bez zapłaty ich wartości na rzecz powódki. Powódka dochodziła natomiast zapłaty kwoty 120.000,00 zł, która to kwota mieści się w globalnej wartości nakładów określonej w wydanej w sprawie opinii biegłego sądowego.

Poprzez niestaranne działanie (zaniechanie) i niedbalstwo pełnomocnika, powódka została natomiast pozbawiona możliwości uzyskania pozytywnego wyniku sprawy, z uwagi na upływ terminu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 471 k.c. i art. 822 § 1 i § 4 k.c. zasądził od pozwanych na rzecz powódki kwotę 120.000,00 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 20.000,00 zł począwszy od dnia 19 listopada 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a ponadto z odsetkami ustawowymi od kwoty 100.000,00 zł począwszy od dnia 25 kwietnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych.

Niewątpliwie umowa o zastępstwo procesowe należy do kategorii umów o świadczenie usług, które nie zostały objęte regulacją przepisów kodeksu cywilnego. W tej sytuacji, w myśl dyspozycji art. 750 k.c., do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie zaś z art. 734 § 1 k.c., przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Natomiast po myśli art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Odpowiedzialność pozwanych ubezpieczycieli ad. 2 i ad. 3 wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pozwanego L. W. zawartej przez Krajową Izbę Radców Prawnych w W. z pozwanymi ad. 1 i ad.2 Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przepis § 4 powołanego art. 822 k.c. stanowi z kolei, iż uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne. Odsetki ustawowe od kwoty 100.00,00 zł, o którą powódka rozszerzyła powództwo, zostały zasądzone od dnia 25 kwietnia 2015 roku, tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanym odpisu pisma rozszerzającego powództwo o tę kwotę (k.205 – 208). Pismo to zostało nadane na pocztę 20 kwietnia 2015 r., zatem do dnia 24 kwietnia 2015 r. pozwani powinni je otrzymać. Powódka w pozwie domagała się odsetek od dnia wniesienia pozwu, jednakże mogło to dotyczyć tylko kwoty 20.000,00 zł, czyli pierwotnego żądania. Powódka nie przedstawiła wcześniejszego wezwania do zapłaty kwoty 120.000,00 zł i jednocześnie nie zmieniła żądania w zakresie odsetek. Dlatego powództwo należało oddalić w zakresie żądania odsetek od całej dochodzonej kwoty od dnia wniesienia pozwu (art. 455 k.c. w zw. z art. 481 k.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu. Pozwani zasadniczo przegrali sprawę w całości, zatem powinni zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu. Na zasądzone od pozwanych koszty w łącznej wysokości 4.009,51 zł składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.000,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powódki w stawce minimalnej 2.400,00 zł oraz wynagrodzenie biegłego w kwocie 609,51 zł.

O nieuiszczonych kosztach sądowych – opłaty od rozszerzonego powództwa orzeczono na podstawie art. 113 ust.1 u.o.k.s. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., z zastrzeżeniem, że zapłata tych kosztów przez jednego z pozwanych zwalnia pozostałych.

z/

1) (...)

2) (...),

3) (...).

T. 12.12.2016 r.